

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.S.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina,
trvalým pobytem ...
zastoupen Mgr. Michalem Poupětem, advokátem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26678-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26678-3/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označených rozhodnutí žalované. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodla dne 2. 8. 2018 rozhodnutím č. j. KRPP-74032-18/ČJ-2018-030022, podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“) o správním vyhoštění žalobce z území České republiky a zároveň stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to v délce trvání 1 roku, spolu se stanovením doby k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Vedle toho správní orgán I. stupně téhož dne rozhodnutím č. j. KRPP-74032-19/ČJ-2018-030022 rozhodl o povinnosti žalobce uhradit náhradu nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč, dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „SŘ“). Žalovaná napadenými rozhodnutími zamítla podaná odvolání proti oběma uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

2. **Žalobou** žalobce namítal rozpor celého správního řízení s českými a evropskými právními předpisy, neboť jednání žalobce nepředstavuje porušení ani jednoho z těchto právních řádů, což ostatně dokládá i prohlášení Evropské komise, jež měly správní orgány od žalobce k dispozici; správní řízení bylo dle žalobce zatíženo také velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítal již ve svém odvolání. Důvodně lze tedy pochybovat o tom, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo v souladu s právními předpisy, když žalovaný měl dle žalobce zahájit přezkumné řízení dle ust. § 94 a násl. SŘ a s ohledem na hrozící vážnou újmu taktéž odložit vykonatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgány tvrdily, že žalobce vykonával na území ČR práci neoprávněně, neboť neměl platné povolení. Správní orgány však nepodloženě odmítly aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „ZAM“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, neboť žalobce je zaměstnancem polské společnosti ASSU SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu s výše uvedenou směrnicí. Žalobce uvádí, že se tedy nacházel na území České republiky zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost FRESA solution s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb, uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Žalobce opakovaně ve správním řízení předkládal důkazy k potvrzení, že správní orgán měl aplikovat ust. § 98 písm. k) ZAM, což nebylo akceptováno.
4. Žalobce dále žalobou z týchž důvodů napadl i rozhodnutí žalované, jímž zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobci uložena povinnost k úhradě náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
5. Ve **vyjádření k žalobě** ze dne 14. 2. 2019 žalovaná plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC, když v rámci správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaná vzhledem k žalobou uplatněným námitkám odkázala na odůvodnění rozhodnutí svého, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. KRPP-74032-18/ČJ-2018-030022 ze dne 2. 8. 2018, jelikož má za to, že se v rámci vedeného řízení dostatečně vypořádala se všemi skutečnostmi v řízení vyšlými najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. S ohledem na výše uvedené navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.

6. Ze **správního spisu** byly soudem zjištěny následující skutečnosti. Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, dále jen („OIP“), byla dne 15. 5. 2018 prováděna pobytová kontrola ve vnitřních skladových prostorách společnosti Penny Market s.r.o., IČO 64945880 v Dobřanech se zaměřením na neoprávněné zaměstnávání cizinců. Žalobcem byl k prokázání totožnosti předložen cestovní doklad Ukrajiny, vydaný na jeho jméno, v němž měl vyznačeno národní vízum vydané Polskou republikou s platností od 30. 3. 2018 do 30. 11. 2018 typu „D“, s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 246 dnů; v cestovním dokladu měl dále otisk přechodového razítka se vstupem do schengenského prostoru ze dne 4. 4. 2018. Pro podezření, že je žalobce v České republice bez povolení k zaměstnání, byl téhož dne správním orgánem I. stupně zajištěn. Na místě kontroly se nacházel koordinátor společnosti FRESA solution s.r.o., IČO 03874907, jenž uvedl, že žalobce pracuje u společnosti Penny Market s.r.o. pod jejich společností (FRESA solution s.r.o.).
7. Při výsledku správním orgánem I. stupně, konaném dne 15. 5. 2018, o němž byl sepsán protokol, žalobce uvedl, že se o práci v České republice u společnosti Penny Market s.r.o. v Dobřanech dozvěděl na Ukrajině od svého známého, když se mělo jednat o práci přes polskou firmu, která vysílá pracovníky na služební cestu do České republiky. Do Čech přicestoval přes Maďarsko a Slovensko přímo do Plzně, kde na něj čekal V., na nějž dostal kontakt; odtud pokračoval do Dobřan na ubytovnu, kde bydlí další Ukrajinci, kteří u společnosti Penny Market s.r.o. v Dobřanech pracují. Dne 7. 4. 2018 nastoupil do práce, kde asi tři týdny vykonával ranní 8 hodinovou směnu na pozici u mrazáku; slíbenou měl výplatu 30 000 Kč měsíčně, kterou měl dostat v hotovosti od V.M., od nějž dostával dvakrát týdně zálohu po 500 Kč. V.M. je jejich (Ukrajinců) koordinátorem práce, jenž jim rozděluje práci, zařizuje vše ohledně agentury a zřejmě i eviduje docházku.
8. Správní orgán I. stupně dne 2. 8. 2018 dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC rozhodl o správním vyhoštění žalobce a stanovil dobu, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce trvání jednoho roku s tím, že je povinen vycestovat z území České republiky ve lhůtě 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. K odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce pracoval v České republice bez platného pracovního povolení dle ust. § 89 a násl. ZAM, když v jeho případě nespadá žalobce do okruhu podmínek ust. § 98 ZAM, konkrétně ust. § 98 písm. k) ZAM, když na žalobce není možno pohlížet jako na cizince, který byl na území České republiky vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Žalobce nebyl zaměstnancem polské společnosti ASSU SP. Z O.O., jež ho vyslala do České republiky ke společnosti FRESA Solution s.r.o.; žalobce totiž přímo pro polského zaměstnavatele nikdy nepracoval, a proto se nemůže jednat o pracovní cestu, a není tak splněna podmínka pro výjimku dle zmíněného ust. § 98 písm. k) ZAM.
9. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. V něm uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, nebylo přihlédnuto k žalobcem tvrzeným skutečnostem a řízení je tak stíženo vadou, jež měla význam pro zákonnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně pak žalobce v odvolání uvedl, že není patrné, z jakého důvodu správní orgán I. stupně odmítl aplikovat ust. § 98 písm. k) ZAM, především proč nepovažuje spolupráci mezi společností ASSU SP. Z O.O., žalobcem a společností FRESA solution s.r.o. za poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, když zjištění charakteru vztahu jmenovaných subjektů je zcela zásadní a

správní orgán I. stupně tak žalobce nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, čímž porušil svou povinnost danou ust. § 3 SŘ. Žalobce také poukázal na skutečnost, že výjimka dle ust. § 98 písm. k) SŘ se vztahuje nejen pro účely uzavřené smlouvy o dílo, ale také pro případnou „dodávku“ zaměstnanců, kteří se zapojili do provozu, zároveň však dodává, že to není tento případ; uvádí, že článek 56 Smlouvy o fungování Evropské unie zakazuje omezení volného pohybu služeb. Žalobce dále v odvolání namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl navrhované svědecké výpovědi a ani se blíže nezabýval důkazními prostředky předloženými právním zástupcem žalobce, přičemž při formulaci svých závěrů přikládá vyšší váhu výsledku účastníka řízení, který nerozumí česky ani polsky, než předloženým důkazním prostředkům a daný postup pak není nikterak odůvodněn, proto byla zjištěna mnohá nesprávná skutková zjištění a nebyl tak zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.

10. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně hodnotila tak, že bylo vydáno v souladu s právními předpisy. K odvolacím námitkám žalobce žalovaná mj. uvedla, že ust. § 98 písm. k) se vztahuje pouze na dočasné vysílání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, kde má zaměstnavatel sídlo; u takových pracovníků se pak nevyžaduje pracovní povolení. V daném případě však pracovník sice uzavřel pracovní smlouvu se společností ASSU SP. O.O. se sídlem v Polsku, reálně pro ni ale nikdy nepracoval a již na Ukrajině mu bylo sděleno, že bude vykonávat práci v České republice. Primárně má vždy existovat reálný pracovní vztah v zemi, v níž má sídlo zaměstnavatel a nikoliv formálně dočasný pracovní vztah. Žalovaná uvedla, že účelem zákona o zaměstnanosti a předpisů EU je regulovat přístup cizinců na trh práce České republiky, přičemž jsou stanoveny podmínky zaměstnávání cizinců, a to zejména z důvodu ochrany pracovního trhu ve prospěch českých občanů, ale také cizinců zde legálně zaměstnaných, přičemž chránit trh před nežádoucími jevy, spočívajícími v účelovém obcházení zákona s cílem vyhnout se povinnosti mít povolení k zaměstnání, je tak naprosto legitimní, když takovéto účelové obcházení zákona je negativním jevem projevujícím se v ekonomice státu. Žalovaná dále k námitce žalobce také uvedla, že není pravdou, že se správní orgán I. stupně nezabýval předloženými písemnostmi, když ve svém odůvodnění uvedl, z jakého důvodu se těmito důkazy nezabýval zevrubně a z jakého důvodu bylo shledáno, že v případě žalobce nelze aplikovat ust. § 98 písm. k) ZAM. Na závěr žalovaná uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo správním orgánem I. stupně zjištěno bez důvodných pochybností, v souladu s ust. § 3 SŘ, když žalobce svým jednáním naplnil podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) ZPC, když učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že možnost jeho zaměstnání byla právě takovým povolením podmíněna.
11. Soud ve věci rozhodoval, v souladu s ust. § 51 SŘS, bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení uvedli, že souhlasí s takovým postupem soudu, resp. nevyjádřili ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy s takovým postupem svůj nesouhlas, o čemž byli řádně poučeni.
12. **Žaloba není důvodná.**
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) ZPC *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na*

5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

14. Podle ust. § 98 písm. k) ZAM povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
15. Podle ust. § 75 odst. 1 SŘS vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soud přezkoumává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.
16. Prvním žalobním bodem vyplývajícím z žaloby je dle žalobce rozpor celého správního řízení s českými a evropskými právními předpisy a správní řízení je zatíženo také velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítal již ve svém odvolání, druhým žalobním bodem je z prvního bodu vyplývající (dle žalobce) chybné posouzení ust. § 98 písm. k) ZAM a jeho neaplikování v daném případě. Soud proto posuzoval, zda správní orgány při svém rozhodování vycházely správně z výše uvedených ustanovení zákona o zaměstnanosti a zákona o pobytu cizinců.
17. Správní orgány správně vyhodnotily, že v daném případě nelze ve vztahu k žalobci aplikovat výjimku z povinnosti cizince mít za účelem výkonu práce na území České republiky (resp. členského státu Evropské unie) platné povolení k zaměstnání (případně zaměstnaneckou kartu, kartu vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartu – viz ust. § 89 odst. 1 ZAM) vyplývající z ust. § 98 písm k) ZAM.
18. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Pracovní smlouvu uzavřel se společností ASSU SP. Z O.O. se sídlem v Polsku. U této společnosti nikdy dříve nepracoval a po podpisu pracovní smlouvy odjel přes Maďarsko a Slovensko (jak vyplývá z jeho cestovního pasu) přímo do České republiky, do Plzně, odkud pokračoval do místa výkonu práce v Dobřanech u společnosti Penny Market s.r.o., kde fakticky pro posledně jmenovanou českou společnost vykonával závislou práci ve smyslu ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „ZP“), dle něž *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.* Správní orgány správně dovodily, že žalobce není cizincem, jenž by byl na území České republiky vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, když žalobce fakticky nebyl zaměstnancem polské společnosti ASSU SP. Z O.O., jež by ho vyslala do České republiky ke společnosti FRESA Solution s.r.o.; žalobce totiž přímo pro polského zaměstnavatele nikdy nepracoval, a proto se nemůže jednat o pracovní cestu a není tak splněna podmínka pro výjimku dle zmíněného ust. § 98 písm. k) ZAM. Žalovaná pak trefně uvedla, že primárně má vždy existovat reálný pracovní vztah v zemi, v níž má sídlo zaměstnavatel, a nikoliv formálně dočasný pracovní vztah, tedy že práce, kterou vykonává zaměstnanec společnosti se sídlem v jiné členské zemi Evropské unie, má být pouze dočasná, dá se říci „doplňková“ a občasná ve srovnání s jeho prací přímo u zaměstnavatele. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná se ve svých

odůvodněních velmi podrobně a odborně vypořádali s touto námitkou žalobce. A soud se s názory obou správních stupňů zcela ztotožnil.

19. Závěry správních orgánů respektují závěry vyplývající z ustálené judikatury Nejvyšší správního soudu (např. rozsudek č. j. 2 Azs 289/2017 ze dne 31. 1. 2018 nebo rozsudek č. j. 1 Azs 450/2017 ze dne 5. 4. 2018), podle níž *Výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.*
20. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že obě žalobcovy námitky v žalobě obsažené jsou nedůvodné, neboť správní orgán I. stupně i žalovaná řádným způsobem zjistili skutkový stav bez jakýchkoliv důvodných pochybností, kdy je zřejmé, že žalobce – cizinec vykonával na území České republiky závislou práci, jak bylo uvedeno výše, a to bez platného povolení k zaměstnání, kdy tato povinnost vyplývá z ust. § 89 a násl. ZAM. Zároveň však navzdory žalobcově tvrzení nebylo na místě aplikovat výjimku z této povinnosti dle ust. § 98 písm. k) ZAM, neboť těžištěm výkonu žalobcovy práce nebyla práce pro jeho zaměstnavatele (pro něhož zřejmě nikdy fakticky ani nepracoval), ale práce na území České republiky pro společnost Penny Market s.r.o., což bylo zprostředkováno společnostmi FRESA Solution s.r.o.; polská společnost ASSU SP. Z O.O. a česká společnost FRESA Solution s.r.o. tak fakticky působily na českém trhu práce coby pracovní agentury ve smyslu ust. § 307a a násl. ZP, navíc zřejmě nelegálně, bez povolení uděleného generálním ředitelstvím Úřadu práce dle ust. § 60 odst. 1 ZAM. Na této skutečnosti nic nemění ani smlouvy uzavřené mezi těmito společnostmi a bezpředmětnou tak byla i námitka žalobce, jíž se bránil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a oba správní orgány tak učinily správný závěr, že bližší zkoumání těchto smluv nemůže změnit závěr, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán v rozporu se zákonem a skutkový stav byl tak v souladu se zásadou obsaženou v ust. § 3 SŘ zjištěn řádně bez důvodných pochybností.
21. K námitce žalobce, která směřovala proti rozhodnutí žalované o povinnosti nahradit náklady řízení o správním vyhoštění, soud uvádí, že žalobce v žalobě nespecifikoval, v čem spatřuje porušení svých práv, neuvedl tedy konkrétní žalobní body, napadal toto rozhodnutí pouze v obecné rovině. K tomu soud dodává, že uvedené rozhodnutí je úzce spjata se samotným rozhodnutím o vyhoštění žalobce, a tak v důsledku toho soud odkazuje rovněž na argumentaci výše. Jelikož soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, bylo zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem (§ 79 odst. 5) v rozsahu dle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., aby správní orgán rozhodl o povinnosti uhradit náklady řízení v důsledku toho vzniklé. Při vydání tohoto rozhodnutí žalovaná správně aplikovala zákonná ustanovení a soud nezjistil žádné pochybení, které by musel zkoumat z úřední činnosti. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
22. Po posouzení rozhodnutí obou správních orgánů soud konstatuje, že tato netrpí vadou nepřezkoumatelnosti a měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož byl jednoznačně zjištěn skutkový stav. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námitky.

K námitce žalobce, že žalovaná měla zahájit přezkumné řízení, soud konstatuje, že pokud měl žalobce za to, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, mohl podat podnět k zahájení tohoto řízení. Navíc vzhledem k poměrně krátké lhůtě pro podání žaloby ve věci vyhoštění a zároveň stanovené lhůtě pro rozhodnutí soudu je rozhodnutí přezkoumáváno právě v řízení o žalobě, a to v krátkém časovém horizontu. Tímto má soud i tuto námitku za nedůvodnou.

23. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu nedůvodnou a dle ust. § 78 odst. 7 SŘS ji zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně